

hende magtesløs. Ved Skilsmisse havde hun tidligere kunnet tvinge Manden til at udlevere hendes Formue, da Skilsmisseretten bortfaldt, tabte hun Midlet til at gjøre sin Formuesret til mere end et formelt Krav. Alle Tidsrum, hvor Skilsmisse har været forbudt, blive derved betydningsløse for den historiske Undersøgelse af, hvilke Kræfter der bære Forholdet mellem Mand og Hustru. Trangen til Beskyttelse for Hustruen viste sig under det uopløselige Ægteskab i en Praxis, at fragte Manden Bestyrelsen af Formuen og overdrage den til Konen; men denne Praxis forsvandt igjen, saa snart Separation og Skilsmisse atter bleve mulige. Adskillelse blev da den naturlige Løsning af det ulykkelige Forhold.

Kvindens Stilling i Ægteskabet er i dette Øjeblik hos os i formueretlig Henseende omtrent den samme som i den fjærne Old. Hun er i Stand til at besidde Formue, men er umyndig i Disposition. Ved Ægtepagter kan Omfanget af hvad der bliver Særeje forøges; ved kgl. Konfirmation kan hun dels selv faa myndig Raadighed over sit Gods dels stilles under en anden Værge end Manden; men Betydningen af denne fuldstændig romerske Bestemmelse kan ikke blive Omtale værd, fordi den ikke er kommet til nogen almindelig Anvendelse.

Vi komme nu til Hovedformaalet for vore Betragtninger: Hvorledes kunne vi ad Lovgivningens Vej bedst føre Udviklingen ind paa saadanne Veje, at Kvindens Stilling vil stige i ideel Værdi og Ægteskabet samtidig befæstes, saa det bliver en varig og lykkebringende Forbindelse?

Alle ere enige i at tænke sig det ideale Ægteskab som et saadant, hvor Mand og Hustru staa over for hinanden som to selvstændige Individer, der forenes i gjensidig Kjærlighed og Fordragelighed; de have Interesse for alt, hvad der bevæger sig i den andens Sjæl, og de finde fuld Forstaaelse hos den anden for alt, hvad der opfylder dem selv. Vi Mennesker have imidlertid mangehaande Interesser, nogle større, andre mindre, og hvad der mægtigst bevæger den ene, lader oftest den anden saa temmelig kold. Komme to Mennesker med væsentlig forskellige Interesser i Ægteskab med hinanden, saa vil det aabenbart falde dem vanskeligere at finde et fælles Foreningspunkt end for andre, som paa Forhaand mødes. Det gjælder da her koldt og resolut at gjøre sig klart, hvorledes Menne-